

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/414/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111215668
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandáček
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3111215668.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Mandáčka a členiek Mgr. Stanislavy Miklánkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: F. G. T. P., F., bytom S. S. XXX, zastúpeného: Mgr. Tomáš Dohál, advokát so sídlom Trenčianska Turná, Lúčna 491, proti žalovanému: Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne, so sídlom Trenčín, Študentská 2, IČO: 31 118 259, zastúpenému: JUDr. Martin Bartko a JUDr. Silvia Bartková, advokáti so sídlom Trenčín, Piaristická 6667, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 26C/145/2011 -486 zo dňa 19. júna 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v záhlaví identifikovaným rozsudkom určil, že výpoveď žalovaného z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011, ktorá bola doručená žalobcovi dňa 08.02.2011, je neplatná a návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. O trovách konania rozhodol tak, o nároku rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.
2. V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z výsledkov dokazovania.
3. Žalobca so žalovaným uzavreli dňa 01.06.1998 pracovnú zmluvu. Následne uzavreli dňa 10.04.2008 pracovnú zmluvu č. 80/2008 na dobu určitú, a to do 10.04.2011, pracovný čas zamestnanca bol 20,25 hodín týždenne. Miestom výkonu práce bol Trenčín, Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne (ďalej aj „TnUAD“) a druhom práce tvorivá špecializovaná a systémová práca zahrňujúca rozvíjanie poznania v študijnom odbore a objasňovanie vzťahov s ostatnými študijnými odbormi, tvorivá aplikácia výsledkov výskumu do pedagogickej a do vedeckej výchovy, vedenie prednášok a utváranie podmienok na interdisciplinárne formy práce, formovanie trendov a koncepcií v oblasti vedy a techniky, ktoré vykonáva učiteľ vysokej školy na funkčnom mieste profesor. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 29.07.2008 bol zmenený pracovný čas na 37,5 hodín týždenne a druh práce bol zmenený na profesor v odbore Mechatronika. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28.08.2008 bol zmenený druh práce na vysokoškolský učiteľ vo funkcii profesor v odbore Mechatronika, zaradeného na Fakulte mechatroniky (ďalej aj „FM“) TnUAD. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 15.06.2010 bola zmenená doba, na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý, a to do 09.04.2013. Rozhodnutím ministra školstva, vedy, výskumu a športu SR č. 2010-12758-07 zo dňa 06.08.2010 bolo FM TnUAD odňaté právo udeľovať akademický titul doktor (PhD.) v študijnom odbore mechatronika. Príkazom rektora č. 7/2010 zo dňa 14.09.2010 prikázal rektor dekanovi FM predložiť rektorovi návrh na zrušenie pracovných miest na FM, ktoré boli vytvorené na zabezpečenie výučby študijného programu mechatronika, predložiť rektorovi zoznam zamestnancov pre FM nadbytočných, tento predložiť dekanovi Fakulty špeciálnej techniky na výber zamestnancov potrebných pre zabezpečenie výučby a ostatným súčasťam TnUAD s cieľom splnenia povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Podaním zo dňa 08.12.2010 dekan FM predložil rektorovi TnUAD správu o plnení úloh v organizačno-personálnej oblasti k plneniu príkazu č. 7/2010 zo dňa 02.12.2010. V období od 01.01.2010 do 31.12.2010

bolo ukončených 28 pracovných pomerov, u 4 zamestnancov bol znížený pracovný úväzok a jeden zamestnanec čerpá neplatené voľno. Prijatými opatreniami sa znížil počet profesorov o 6. Uvedeným znížením počtu zamestnancov došlo k úspore mzdových prostriedkov v roku 2010 v sume 97.742,96 € a absolútny medziročný prínos zrealizovaných opatrení je 240.293,68 €. Zo správy vyplýva, že fakulta ukončí kalendárny rok 2010 s prebytkom 107.887,06 €. K 31.08.2011 po ukončení všetkých úloh súvisiacich so vzdelávacím procesom dôjde k ďalšiemu poklesu zamestnancov o 14 a teda celkový stav zamestnancov na FM bude 27. V správe dekan FM poukázal na položky v sume 108.656,- €, s ktorými počítal pri navýšení finančných prostriedkov. Odhadol, že v roku 2011 bude FM hospodáriť s odhadovaným deficitom v sume 52.112,94 €. Podľa zápisnice č. 10/KR/2010 zo dňa 15.12.2010 kolégium rektora vzalo na vedomie informáciu rektora TnUAD o zavedení krízového režimu na FM s účinnosťou od 16.12.2010. Listom zo dňa 15.12.2010 rektor TnUAD oznámil dekanovi FM, že po prerokovaní v kolégiu rektora dňa 15.12.2010 zavádza s účinnosťou od 16.12.2010 v súlade s článkom 10 ods. 5 platného štatútu TnUAD mimoriadne opatrenie - krízový manažment ako dôsledok písomne oznámeného očakávaného deficitu hospodárenia v roku 2011 v sume 52.112,94 € na FM TnUAD. Zavedením krízového manažmentu rektor TnUAD prebral rozhodovanie právomoci v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti dekana FM. Poverením č. 30/R/2011 rektor TnUAD poveril doc. G.. T. S., I., v súvislosti so zavedením krízového manažmentu na FM ZnUAD realizáciou úlohy č. 7 vyplývajúcej z príkazu rektora č. 7/2010, t.j. predložiť rektorovi návrh na zrušenie pracovných miest na Fakulte manažmentu, ktoré boli vytvorené na zabezpečenie výučby študijného programu mechatronika. Rozhodnutím rektora č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 v dôsledku zrušenia študijného programu mechatronika a s tým súvisiacim poklesom počtu študentov na Fakulte mechatroniky, ako aj z dôvodu zabezpečenia požadovanej kvality uskutočňovania a rozvoja študijného programu Manažérstvo kvality produkcie v študijnom odbore 5.2.57 kvalita produkcie v súlade s jeho schváleným personálnym zabezpečením znížil stav zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce a zrušil sedemnást funkčných miest na FM TnUAD, z ktorých boli zrušené tri funkčné miesta profesora v odbore mechatronika na KMS (katedre mechatronických systémov). Podaním zo dňa 21.01.2011 rektor TnUAD požiadal Základnú organizáciu odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien. Zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 26.01.2011 vyplýva, že výbor prerokoval žiadosť rektora TnUAD o prerokovanie výpovedí zamestnancov a konštatoval stanovisko, že vzhľadom k skutočnostiam uvedeným v predmetnej žiadosti ako aj na základe spoločných rokovaní s vedením TnUAD a rokovaniami v Akademickom senáte TnUAD plne rešpektuje obsah uvedenej žiadosti rektora TnUAD a súhlasí s ním. Výbor vzal na vedomie a schválil žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien. Na prezenčnej listine rokovania rady Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD nie je podpis zástupcu zamestnávateľa. Listom zo dňa 07.02.2011 žalovaný v zastúpení rektorom TnUAD skončil so žalobcom pracovný pomer výpoveďou pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Ako dôvod výpovede uviedol, že na základe rozhodnutia rektora TnUAD č. 1/2011 zo dňa 19.01.2011 o znížení stavu zamestnancov TnUAD sa dňom 30.04.2011 ruší funkčné miesto vysokoškolský učiteľ - profesor v odbore Mechatronika, organizačne zaradené na Katedre mechatronických systémov Fm TnUAD. Vo výpovedi žalovaný uviedol, že k zníženiu stavu zamestnancov na FM dochádza v dôsledku zrušenia študijného programu mechatronika a následnému poklesu počtu študentov FM a v dôsledku uvedenej zmeny sa žalobca stal nadbytočným. Žalovaný vo výpovedi uviedol, že nemá možnosť žalobcu ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce a nemá ani inú vhodnú prácu. Podľa žalovaného bolo skončenie pracovného pomeru prerokované so ZO OZ PŠaV pri TnUAD dňa 26.01.2011. Žalobca odmietol dňa 08.02.2011 výpoveď prevziať a s jej obsahom bol oboznámený za prítomnosti troch svedkov. Listom zo dňa 16.02.2011 dekan FM oznámil rektorovi TnUAD, že FM skončila rok 2010 s kladným finančným zostatkom 107.097,15 eur, vyzval ho na zrušenie vyhláseného mimoriadneho opatrenia a všetkých krokov v súvislosti s ním vykonaných. Uplatnenie mimoriadnych opatrení považoval za nedôvodné a v rozpore s legislatívou. Listom zo dňa 01.06.2011 žalobca prejavil vôľu naďalej u odporcu pôsobiť vo funkcii profesora v odbore mechatronika a vykonávať funkciu prodekana fakulty. Požiadal o zrušenie skončenia pracovného pomeru a o pridelenie práce. Žalobca sa dňa 01.06.2011 dostavil na pracovisko.

4. Na základe uvedených listinných dôkazov a výsluchu svedka Doc. G.. T. S. súd prvej inštancie po právnom posúdení veci (§ 1 ods. 1, § 9 ods. 1, § 39, § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 3, § 9 ods. 1 písm. b/, §15 ods. 1, § 23 ods. 2 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách, § 1 ods.4, § 2 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1 až 3, § 62 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. b/, §63 ods. 2 písm. a/, § 74, §

77, ô 79 ods. 1 Zákonníka práce) dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, je dôvodná. Pracovnoprávny vzťah účastníkov konania, ktorý bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 01.06.1998 ukončil žalovaný v zastúpení rektorom TnUAD výpoveďou zo dňa 07.02.2011, ktorá bola žalobcovi daná podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. Žalobca podal žalobu v lehote stanovenej v § 77 Zákonníka práce, t.j. do dvoch mesiacov odo dňa 31.05.2011, kedy mal jeho pracovný pomer podľa výpovede skončiť. Súd prvej inštancie zdôraznil, že kvôli očakávanému deficitu hospodárenia na FM v roku 2011 rozhodol rektor TnUAD o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu podľa čl. 10 ods. 5 štatútu TnUAD účinného v čase jeho zavedenia. V zmysle čl. 10 ods. 5 štatútu TnUAD účinného v čase vyhlásenia krízového manažmentu mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí zaviesť mimoriadne opatrenie (krízový manažment). V konaní nebolo preukázané, že by iný vnútorný predpis upravoval podmienky, dôsledky a prechod práv a povinností z dekana fakulty na rektora univerzity v prípade zavedenia mimoriadneho opatrenia. Rektor TnUAD v oznámení o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu rozhodol o jeho prebratí rozhodovacích právomocí dekana FM v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti s účinnosťou od 16.12.2010. Štatút TnUAD v čl. 10 ods. 12 v znení účinnom od 13.03.2009 priznával rektorovi univerzity právo rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami univerzity, ktorí nie sú zaradení na fakultách a v čl. 16 ods. 11 účinnom od 13.03.2009 štatútu TnUAD a v čl. 21 ods. 10 štatútu FM Štatút FM TnUAD priznával právo dekanovi fakulty rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút TnUAD účinný v čase vyhlásenia mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu neupravoval, a teda neumožňoval prechod práva rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte z dekana fakulty na rektora univerzity, nakoľko oprávnenia rektora a dekana v týchto vzťahoch upravovali čl. 10 ods. 12 a čl. 16 ods. 1 štatútu TnUAD a čl. 21 ods. 1 štatútu FM TnUAD. Rozhodnutie č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na FM vydal rektor TnUAD. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov zo dňa 21.01.2011 (vrátane výpovede, ktorá je predmetom toho konania) v zmysle organizačných zmien podal rektor. V konaní nebolo preukázané, že by pracovný pomer so žalobcom skončil dekan fakulty v rámci svojej právomoci a ani že by zo strany dekana fakulty bola podaná žiadosť o prerokovania výpovede odborovému orgánu, v dôsledku čoho teda nemohlo dôjsť ani k platnému skončeniu pracovného pomeru so žalobcom. Rektor TnUAD preto vydal rozhodnutie č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na FM ako neoprávnená osoba, nakoľko rozhodnúť o zrušení miest mal právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 Štatútu TnUAD a čl. 21 ods. 1 Štatútu FM TnUAD dekan fakulty. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov zo dňa 21.01.2011 (vrátane výpovede žalobcovi žalovaným zastúpeným rektorom univerzity) v zmysle organizačných zmien podal rektor univerzity ako neoprávnená osoba, nakoľko túto právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 Štatútu TnUAD a čl. 21 Štatútu FM TnUAD mal dekan fakulty.

5. Posúdením právomoci rektora univerzity konať v pracovnoprávných vzťahov týkajúcich sa FM ako súčasti univerzity nedochádza k preskúmvaniu postupu zákonnosti rozhodnutia rektora podľa § 244 ods. 1, 2 OSP. Navyše, v správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP). Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom stanovené náležitosti (§ 46 a § 47 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov). Podľa ustanovenia § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách, na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zák. č. 71/1967 Zb.) okrem a) rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a, b) rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovanie o prerušení konania podľa § 47, c) rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49a, d) rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96a, e) rozhodovania o uznaní dokladov o vzdelaní. Rozhodovanie o organizačnej zmene nespadá pod taxatívne vymenované rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a teda aj zákonná možnosť preskúmania tohto rozhodnutia podľa § 244 ods. 1, 2 OSP, t. j. v správnom súdnictve. Rozhodnutie o organizačnej zmene, vzhľadom na vymedzené rozhodnutia, kde sa postupuje podľa predpisov v správnom konaní, nie je individuálnym správnym aktom, ale ide o individuálny akt riadenia, ktorý súd posudzuje v rámci konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene. Rektor verejnej vysokej školy navrhuje konkrétne individuálne akty riadenia, ktoré podľa § 9 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 15 ods. 1 písm. a) a e) zákona č. 131/2002 Z. z. podliehajú schváleniu akademického senátu verejnej vysokej školy. Z uvedeného je teda zrejmé, že v prípade, ak by bol

rektor oprávnený rozhodovať o organizačnej zmene na FM podlieha takého jeho rozhodnutie schváleniu AS FM. Z výsledkov dokazovania je zrejmé, že rozhodnutiu povereného rektora nepredchádzal takýto zákonný postup a teda nemohol takýto administratívny akt riadenia nadobudnúť účinky, t. j. nemohlo dôjsť k zníženiu počtu zamestnancov na FM, čo je hmotnoprávnym predpokladom pre výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Z dôvodovej správy k § 21 Fakulta, § 22 Rozsah samosprávnej pôsobnosti a práva fakulty zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách vyplýva, že fakulta je významnou tradičnou súčasťou verejnej vysokej školy. Fakultám ako jediným súčasťami verejnej vysokej školy zákon priznáva právo uskutočňovať študijné programy (inak môže študijné programy uskutočňovať len vysoká škola ako celok). Návrh zákona priniesol podstatnú zmenu spočívajúcu v tom, že nepredpokladal, že fakulty budú mať právnu subjektivitu. Na efektívne uskutočňovanie študijných programov zákon garantuje fakultám, ako náhradu za doterajšiu právnu subjektivitu fakúlt, potrebné práva, vrátane práva rozhodovať o vnútornej organizácii fakulty, určovať počet a štruktúru pracovných miest zamestnancov zaradených na fakulte, vykonávať podnikateľskú činnosť a ďalšie. Právo na uzatváranie, zmeny a zrušovanie pracovnoprávných vzťahov so zamestnancami verejnej vysokej školy zaradenými na fakulte sa fakulte priznáva v rozsahu delegovanom rektorom vysokej školy. Ďalšie kompetencie môže stanoviť fakulte vnútorný predpis verejnej vysokej školy. To, že fakulta uskutočňuje študijný program znamená, že ho zabezpečuje po odbornej i organizačnej stránke. Do odborného zabezpečenia patrí najmä personálne zabezpečenie jednotlivých foriem vzdelávania v rámci študijného programu, rozvoj študijného programu po stránke obsahovej, zabezpečenie tém diplomových prác, zabezpečenie obsahu štátnych skúšok. Do organizačného zabezpečenia patria úkony spojené so zápisom a evidenciou študentov, evidenciou plnenia ich študijných povinností a ich sociálnych náležitostí. Fakulta zabezpečuje i potrebné technické zariadenia (posluchárne, počítačové učebne, laboratória a pod.), tvorbu rozvrhu a pod. Fakulta zabezpečuje čas z uvedených povinností zamestnancami zaradenými na fakulte a čas na základe dohôd so zamestnancami iných súčastí vysokej školy. O týchto súčastiach sa potom uvádza, že sa podieľajú na uskutočňovaní študijných programov. Z uvedeného možno vyvodiť výlučné oprávnenie fakulty vo veciach vnútornej organizácie fakulty a určovania počtu a štruktúry pracovných miest zamestnancov zaradených na fakulte v rozsahu určenom v štatúte verejnej vysokej školy.

6. Ďalej súd prvej inštancie nemal za preukázané ani splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede, a to jej riadne prerokovanie zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov. Objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však účastník právneho úkonu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie sa totiž realizuje nie na dosiahnutie výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom, preto treba takýto výkon práva považovať, aj keď je formálne v súlade so zákonom, za zdanlivý výkon práva. Účelom takéhoto konania nie je totiž výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že nedošlo k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v ustanovení § 74 Zákonníka práce, ktorá má za následok neplatnosť tohto právneho úkonu. Za prerokovanie výpovede totiž nemožno považovať len predloženie žiadosti o prerokovanie ukončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede. Takéto konanie žalovaného možno vyhodnotiť len ako jeho oznámenie odborovému orgánu o jeho úmysle rozviazať pracovný pomer so žalobcom. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce o účasti zástupcov zamestnancov pri skončení pracovného pomeru nemožno totiž vykladať izolovane, ale v nadväznosti na ďalšie ustanovenia Zákonníka práce. Citované zákonné ustanovenie nie je totiž samoučelné, ale smeruje na ochranu zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a bez dôvodu neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru. Účasť príslušného odborového orgánu pri skončení pracovného pomeru nemožno považovať len za formálny úkon bez materiálneho obsahu. Opačný záver by viedol k tomu, že povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s odborovým orgánom výpoveď z pracovného pomeru, ktorej nesplnenie je sankcionované jej neplatnosťou, by bola výlučne formálna, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom takúto výpoveď a vyjadriť sa k nej (uznesenie NS SR sp. Zn. 5Cdo 255/2008). Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu na prerokovanie, či prekonzultovanie, a to pred tým, než vo veci rozhodne s tým, že forma prerokovania nie je zákonom stanovená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne. Za takú sa však nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí tak, ako sa to v prejednávanej veci udialo, čo je zrejmé zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD konaného dňa 26.01.2011, z ktorej vyplýva, že prítomní na zasadnutí boli len členovia

výboru odborového orgánu podľa prezenčnej listiny zo dňa 26.01.2011. Svedok T.. G.. T. S. vo svojej výpovedi tvrdil, že návrh na prerokovanie výpovede žalobcoví osobne predkladal a jej prerokovania sa osobne zúčastnil. Z prezenčnej listiny ani zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD nevyplýva, že by sa ho bol svedok T.. G.. T. S. ako poverený zástupca žalovaného zúčastnil. Výpoveď svedka T.. G.. T. S. je preto v rozpore s vykonaným dokazovaním a vzhľadom na jeho vzťah k žalovanému, u ktorého je naďalej zamestnaný, súd považoval jeho výpoveď za účelovú v úmysle privodiť žalovanému, svojmu zamestnávateľovi, priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že zástupcom zamestnancov bola v súlade s § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011 daná na prerokovanie samotná výpoveď ako písomný právny úkon v zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Zo žiadosti o prerokovanie a jej prílohy ani zo zápisnice z rokovania nevyplýva, že sa výbor Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD oboznámil s výpoveďou, ktorú žalovaný zamýšľal dať žalobcovi, ale iba vyjadril rešpektovanie obsahu žiadosti rektora a vyjadril s ňou súhlas. Aj z tohto dôvodu mal súd za preukázané, že k riadnemu prerokovaniu výpovede podľa § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.01.2011 nedošlo. Skutočnosť, že dodatkom č. 1 k štatútu TnUAD s účinnosťou od 26.01.2011 v zmysle zmeneného čl. 16 ods. 10 došlo k prechodu kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch v plnom rozsahu z dekana fakulty na rektora univerzity, nemá vplyv na skutočnosť, že právne úkony vykonané do účinnosti dodatku č. 1 k štatútu (do 26.01.2011) v pracovno-právnych vzťahoch voči zamestnancom, ktorí sú pracovnoprávne zaradení na fakulte, sú neplatné. Pre neplatnosť týchto právnych úkonov preto nemohlo ani dôjsť k ich platnému prerokovaniu.

7. Tvrdenia žalobcu, že žalovaný si nesplnil ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce nebolo v konaní preukázané, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že v čase dania výpovede mal žalovaný možnosť zamestnávať žalobcu na inom, pre neho vhodnom mieste.

8. Na výpoveď svedkyne Ing. S. M., F. súd prvej inštancie neprihliadal, nakoľko túto považoval za nevierohodnú.

9. Vzhľadom na skutočnosti zistené v konaní nemohol súd prvej inštancie aplikovať v danej veci právne závery uvedené v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21C/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/132/2014-243, na ktoré poukazoval žalovaný a z ktorých je zrejmé oprávnenie rektora univerzity vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte a tiež, že žalovaný ako zamestnávateľ riadne prerokoval výpoveď z pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov.

10. V zmysle ustanovenia § 112 ods. 2 OSP súd návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP.

12. Proti tomuto rozsudku v časti o určenie neplatnosti výpovede podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a návrh zamietnuť a súčasne mu priznať náhradu trov konania. Deklaroval uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 odsek 2 písm. a/, b/ d/ a f/ OSP. V odôvodnení svojho odvolania namietal závery súdu o tom, že výpoveď zo dňa 07.02.2011, je neplatná z dôvodov: 1. rektor TnUAD v Trenčíne nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, 2. žiadosť o prerokovanie výpovede bola podaná neoprávnenou osobou a 3. výpoveď nebola prerokovaná s odborovou organizáciou. K bodu 1/ uviedol, že rozhodnutie rektora univerzity o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu na FM TnUAD s účinnosťou od 16.12.2010, ktorým rektor odňal rozhodovacie právomoci dekana FM TnUAD v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti, nebol oprávnený preskúmať súd v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Rovnaký právny názor zaujal aj Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/124/2009 v rozsudku č.k. 21C/124/2009-203 zo dňa 27.03.2013 a aj Krajský súd v Trenčíne, ktorý rozsudok okresného súdu č.k. 21C/124/2009-203 zo dňa 27.03.2013 ako vecne správny potvrdil. S týmto právnym názorom sa žalovaný plne stotožňuje. V dôsledku postupu Okresného súdu Trenčín, ktorý preskúmaval zákonnosť uvedeného rozhodnutia rektora o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu došlo v konaní k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ OSP, t.j. súd rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do jeho právomoci a ide aj o porušenie jeho ústavného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, t.j. práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP). Preskúmanie zákonnosti rozhodnutia rektora TnUAD o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky TnUAD s účinnosťou od 16.12.2010 je prípustné jedine postupom podľa časti piatej Občianskeho súdneho poriadku a keďže túto zákonnosť súd prvej inštancie preskúmaval v konaní o určenie neplatnosti výpovede, odňal žalovaného zákonnému sudcovi. Rozhodnutím rektora TnUAD o zavedení mimoriadnych opatrení - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky s účinnosťou od

16.12. 2010 , rektor odňal rozhodovacie právomoci žalobcu ako dekana FM TnUAD v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti. V čase vydania rozhodnutia rektora TnUAD č. 1/57/2011 zo dňa 19.01.2011 o zrušení funkčných miest na FM TnUAD, ako aj v čase doručenia výpovede žalobcovi, dekan FM TnUAD nemal kompetencie v oblasti personálnej, organizačnej a ekonomickej, a teda nebol oprávnený konať vo vzťahu k žalobcovi v pracovnoprávných vzťahoch a konať mohol jedine rektor TnUAD ako štatutárny orgán TnUAD v Trenčíne. Poukázal na § 9 ods. 1 Zákonníka práce, § 10 ods. 1 zákona o vysokých školách a čl. 2 Pracovného poriadku účinného od 01.01.2004 a na to, že oprávnenie rektora ako štatutárneho orgánu verejnej vysokej školy konať v pracovnoprávných vzťahoch nie je obmedzené a právo dekanov fakúlt konať v prípade zamestnancov zaradených na fakultách je len právnom delegovaným. Avšak aj v tomto prípade zostáva zachované právo rektora ako štatutárneho orgánu verejnej vysokej školy konať v pracovnoprávných vzťahoch, pretože rektor verejnej vysokej školy nemá obmedzený rozsah kompetencií v pracovnoprávných vzťahoch ani voči zamestnancom, ktorí sú zaradení na fakultách. Zároveň je potrebné si uvedomiť, že právnou subjektivitu má len TnUAD, ktorej štatutárnym orgánom je rektor. Fakulty TnUAD sú len organizačnými jednotkami TnUAD bez právnej subjektivity. Z uvedeného jasne vyplýva, že rektor TnUAD, ako štatutárny orgán verejnoprávnej a samosprávnej inštitúcie, akou TnUAD je, môže v rámci svojich kompetencií ukončiť pracovný pomer s ktorýmkoľvek zamestnancom verejnej vysokej školy. Pokiaľ súd prvej inštancie citoval z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6CoPr/5/2014-259 zo dňa 31.03.2015, aplikoval uznesenie, ktoré posudzovalo diametrálne odlišnú situáciu, ako je situácia v danom prípade. Vo veci sp.zn. 6CoPr/5/2014 bol žalobcom zamestnanec, ktorý nebol pracovnoprávne zaradený na žiadnej z fakúlt TnUAD, ale pôsobil na celouniverzitnom pracovisku - Katedre politológie, ktorá nespadá pod žiadnu z fakúlt TnUAD, ale spadá priamo pod rektora TnUAD. Navyiac, predmetná vec doteraz nie je právoplatne skončená. Žalovaný namietal, že v konaní upozornil na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín, č.k. 21C/124/2009-9 zo dňa 27.03.2013, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/319/2013-247 zo dňa 23.10.2013, v ktorých sa súdy náležite vysporiadali so skutočnosťou, aké rozhodnutia je možné preskúmať v rámci správneho súdnictva. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/319/2013-247, podľa ktorého je síce pravdou, že ustanovenie § 108 zákona o vysokých školách vylučuje pôsobnosť všeobecného predpisu o správnom konaní, avšak toto vylúčenie Správneho poriadku neznamena i vylúčenie týchto rozhodnutí zo súdneho prieskumu. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každé rozhodnutie orgánu verejnej správy je preskúmateľné súdom, pokiaľ ho zákon výslovne nevyľúči z preskúmania. Zákon č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách v žiadnom zo svojich ustanovení nevyľučuje právomoc súdu preskúmať rozhodnutia vydané podľa tejto právnej normy. Naopak, v zmysle ustanovenia § 244 OSP vyplýva právo domáhať sa prieskumu rozhodnutia postupov týchto právnických osôb, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Zdôraznil, že v konaní poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.04.2015. Išlo o zamestnankyňu Fakulty mechatroniky, ktorá sa ako žalobca domáhala neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Takisto bola zaradená pracovnoprávne na Fakulte mechatroniky, jej funkčné miesto bolo ako u žalobcu zrušené rozhodnutím žalovaného o organizačnej zmene zo dňa 19.01.2011, žiadosť o prerokovanie výpovedí podpísal rektor rovnako ako v prípade žalobcu a obidve výpovede (+ ďalších zamestnancov Fakulty mechatroniky) boli spolu prerokované odborovou organizáciou. Poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.04.2015, z ktorého vyplývajú opačné závery ako ku ktorým dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Podľa jeho názoru, ak jedným rozhodnutím žalovaného o organizačnej zmene zo dňa 19.1.2011 došlo k zrušeniu 17 funkčných miest na FM TnUAD a ak všetky tieto výpovede boli spolu prerokované odborovou organizáciou dňa 26.01.2011, tak je vylúčené, aby v jednom prípade právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu platí právny názor, že rektor bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene a výpovede boli riadne prerokované odborovou organizáciou, a v prípade iného zamestnanca, ktorého funkčné miesto bolo zrušené rovnakým spôsobom, v rovnaký deň, z rovnakého dôvodu a rovnako bola jeho výpoveď prerokovaná odborovou organizáciou v ten istý deň, platí iný právny názor. K bodu 2/ uviedol žalovaný, že rektor verejnej vysokej školy je štatutárnym orgánom, ktorého právomoci v pracovnoprávných vzťahoch nie sú obmedzené. Právny názor súdu, že rektor TnUAD nebol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, t.j. nebol oprávnený prijať rozhodnutie o organizačných zmenách a podpísať výpoveď zamestnanca fakulty TnUAD považuje za nesprávny. Ad 3/, k prerokovaniu výpovede žalobcu došlo. Skutočnosť, že výpoveď bola s odborovou organizáciou prerokovaná potvrdila aj samotná odborová organizácia v zápisnici z rokovania výboru Základnej organizácie odborového

zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 26.01.2011, kde je na strane 1 uvedené : „Vzhľadom k skutočnostiam uvedeným v predmetnej žiadosti ako aj na základe spoločných rokovaní s vedením TnUAD a rokovaniami s AS TnUAD zápisnice výbor plne rešpektuje obsah uvedenej žiadosti rektora TnUAD č.p. 13/2011 OpaM a súhlasí s nimi.“ V zápisnici z rokovania výboru Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri TnUAD zo dňa 26.01.2011 je tiež na st. 2 uvedené: „Ad 4.2 Výbor berie na vedomie a schvaľuje : Žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných z mien realizovaných TnUAD č.p. 13/2011 OPaM.“ Z uvedeného je zrejmé, že aj samotná odborová organizácia je toho názoru, že k prerokovaniu došlo. Dokonca potvrdila, že došlo k spoločnému rokovaniu s vedením TnUAD. Svedok doc. G.. T. S. (prorektor TnUAD v čase výpovede z pracovného pomeru, poverený rektorom TnUAD na úkony súvisiace s Fakultou mechatroniky v pracovnoprávnej oblasti) vo svojej svedeckej výpovedi jednoznačne potvrdil, že on sa osobne zúčastnil za zamestnávateľa prerokovania výpovede s odborovou organizáciou. Preto názor súdu prvého stupňa o tom, že výpoveď nebola prerokovaná nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a má znaky arbitrárnosti a svojvôle. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdneho ochrany, s uplatnením nárokov na ochranu proti takémuto rozhodnutiu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny . Podcenenie povinnosti súdu vytvoriť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Záverom uviedol, že vysoké školy môžu poskytovať, organizovať a zabezpečovať vysokoškolské vzdelávanie len v rámci akreditovaných študijných programov. O akreditácii rozhoduje akreditačná komisia, poradný orgán, zriadený vládou Slovenskej republiky, ktorá schvaľuje aj jej štatút. Hlavným zdrojom financovania verejnej vysokej školy sú dotácie zo štátneho rozpočtu, a tieto sú pridelované na uskutočňovanie akreditovaných študijných programov, výskumnú, vývojovú činnosť a pod., pričom rozhodujúcim kritériom pri určovaní dotácií zo štátneho rozpočtu je práve počet študentov. FM TnUAD od 01.09.2011 nemala žiadneho študenta a žiadny akreditovaný študijný program a bola definitívne zrušená v roku 2012, od tejto doby neexistuje, preto v roku 2015 nie je možné na žalovanom ako zamestnávateľovi spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, keď nielen pracovné miesto žalobcu, ale aj celá fakulta verejnej vysokej školy, na ktorej bol pracovnoprávne zaradený žalobca, 3 roky neexistuje.

13. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril

14. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 6Co/764/2015-555 zo dňa 26. apríla 2016 rozsudok v napadnutej časti vo výroku o určení, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011 je neplatná, potvrdil. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa zistil správne a úplne skutkový stav, na svoje skutkové zistenia aplikoval správnu právnu úpravu, ktorú správne interpretoval. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám podľa ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, je úplne správne a presvedčivé, preto podľa ustanovenia § 219 ods. 2 OSP sa s ním krajský súd identifikoval. Na akcentovanie správnosti rozhodnutia uviedol, že diskusia v konaní sa v prvom rade dotýkala otázky, či v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru so zamestnancom vysokej školy - v danom prípade zamestnancom FM TnUAD, z dôvodov jeho nadbytočnosti vyplývajúcej z organizačnej zmeny, znížený stav zamestnancov univerzity podľa rozhodnutia rektora, mohol súd podrobiť skúmaniu, či je platné rozhodnutie o organizačnej zmene a či rektor univerzity mal oprávnenie na jednostranný právny úkon vo vzťahu k zamestnancovi fakulty, ktorou bola výpoveď pracovného pomeru. S názorom žalovaného, že rozhodnutia rektora univerzity o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu na Fakulte mechatroniky TnUAD s účinnosťou od 16.12.2010, na základe ktorého odňal rozhodovacie právomoci dekana Fakulty mechatroniky v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti, podlieha preskúmaniu súdu iba v prípade jeho preskúmania v správnom súdnictve podľa § 244 ods. 1 OSP, sa odvolací súd nestotožnil a uviedol, že nebol rozumný dôvod odchyliť sa od právneho záveru, ktorý krajský súd vyslovil vo veci sp. zn. 6 CoPr/5/2014 , podľa ktorého v správnom súdnictve preskúmavajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb

a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1,2 OSP). Poukázal na § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a konštatoval, že rozhodovanie o organizačnej zmene nespadá pod taxatívne vymenované rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, a teda aj zákonná možnosť preskúmania tohto rozhodnutia podľa § 244 ods. 1,2 OSP, t.j. v správnom súdnictve. Rozhodnutie o organizačnej zmene, vzhľadom na vyššie vymedzené rozhodnutia, kde sa postupuje podľa predpisov v správnom konaní, nie je individuálnym správnym aktom, ale ide o individuálny akt riadenia, ktorý súd posudzuje v rámci konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene. V prejednávanej veci sa súd prvého stupňa zaoberal aj tým, či rektor univerzity konal v medziach svojho oprávnenia a či v prípade krízového manažmentu podľa č. 10 odsek 5 štatútu TnUAD, účinného v čase zavedenia krízového manažmentu, mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí, zaviesť mimoriadne opatrenia (krízový manažment) a prebrať rozhodovacie právomoci dekana príslušnej fakulty. V rozhodujúcej dobe boli právomoci rektora a dekana jednotlivých fakúlt upravené v štatúte univerzity v čl. 10 odsek 12 a v čl. 21 ods. 10 štatútu FM TnUAD. Dekanovi fakulty patrili oprávnenia rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút univerzity, účinný v čase vyhlásenia krízového manažmentu neupravoval a teda neumožňoval prechod oprávnení dekana fakulty na rektora univerzity v pracovnoprávných vzťahoch a teda aj uskutočňovať právne úkony vo vzťahu k zamestnancom fakulty, akým je aj výpoveď pracovného pomeru. Žalovaný v konaní nepreukázal, že prešli na neho platne oprávnenia v pracovnoprávných vzťahoch z dekana fakulty, preto je správny záver súdu prvého stupňa, že rektor univerzity nebol oprávnenou osobou na právny úkon, ktorým jednostranne bol skončený pracovný pomer so žalobcom z dôvodu organizačných zmien podľa § 63 ods. 1 písm. b/, Zákonníka práce. Predmetom posudzovania platnosti skončenia pracovného pomeru bola aj otázka, či skončenie pracovného pomeru so žalobcom bolo vopred prerokované so zástupcami zamestnancov, čo právna úprava v ustanovení § 74 Zákonníka práce sankcionuje neplatnosťou, v prípade neprerokovania zamýšľaného právneho úkonu.

15. So záverom súdu prvého stupňa, že výpoveď pracovného pomeru nespĺňa ani túto zákonom predpokladanú hmotnoprávnu podmienku platnosti podľa § 74 Zákonníka práce, sa odvolací súd identifikoval. Správne považoval úkon predloženia žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede, iba na oznámenie svojho úmyslu odborovému orgánu skončiť pracovný pomer so žalobcom. Obsahom takéhoto úkonu zamestnávateľa vo vzťahu k zástupcom zamestnancov nie je len oznámenie o zamýšľanom právnom úkone, ale prerokovanie tejto otázky, teda diskusia, konzultovanie o predloženej otázke, nie iba zdanlivé prerokovanie - formálne a bezobsažné, s cieľom naoko konať v súlade so zákonom. Prerokovania skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov má aj funkciu ochrany zamestnanca, ale aj funkciu viesť a diskutovať konštruktívne o nastolených otázkach zamestnávateľa vo vzťahu k zamýšľaným opatreniam voči zamestnancom. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil výsledky dokazovania, z ktorých vyplýval záver, že neboli splnené zákonné predpoklady podľa § 74 Zákonníka práce, čo je tiež dôvodom neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi konania výpoveďou zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b/, Zákonníka práce v znení účinnom v rozhodnej dobe. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že ani samotná výzva - podnet na prerokovanie zamýšľaného opatrenia so zástupcami zamestnancov vzhľadom na skôr uvedené dôvody, nebola daná oprávneným subjektom, ako to napokon správne konštatoval aj súd prvého stupňa.

16. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd SR uznesením č.k. 8Cdo/156/2016-625 zo dňa 25. septembra 2017 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/764/2015-555 zo dňa 26. apríla 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že dospel k záveru, že konanie postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vykazuje nedostatok náležitostí podľa § 157 ods. 2 OSP, keď odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie veci, konkrétne námietkou žalovaného, že ak jedným rozhodnutím žalovaného o organizačnej zmene zo dňa 19.01.2011 došlo k zrušeniu 17 funkčných miest na FM TnUAD a ak všetky tieto výpovede boli spolu prerokované odborovou organizáciou dňa 26.01.2011, tak je vylúčené, aby v jednom prípade právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu platil právny názor, že rektor bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene a výpovede boli riadne prerokované odborovou organizáciou, a v prípade iného zamestnanca, ktorého funkčné miesto bolo zrušené rovnakým spôsobom, v rovnaký deň, z rovnakého dôvodu a rovnako bola jeho výpoveď prerokovaná odborovou organizáciou v ten istý deň, platil iný právny názor. V tejto

súvislosti žalovaný poukazoval na iné rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v obdobných veciach (konania vedené pod sp.zn. 21C/124/2009 a sp.zn. 21C/142/2011), osobitne na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trenčín, č.k. 21C/142/2011-190 zo dňa 27.03.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.04.2015. V uvedenej veci súdy rozhodli opačne, teda súd prvej inštancie žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o náhradu mzdy voči žalovanému zamietol, pričom odvolací súd tento výrok rozsudku potvrdil. Iný senát toho istého odvolacieho súdu mal v uvedenej veci (obdobnej, ako je prejednávaná vec) za to, že rektor žalovaného bol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, teda bol oprávnený dať zamestnancom výpoveď pracovného pomeru a taktiež mal odvolací súd za preukázané, že výpoveď bola riadne prerokovaná so zástupcami zamestnancov. V tomto obdobnom spore odvolací súd uviedol, že v čase dania výpovedi inej zamestnankyni podľa článku 29 ods. 1 písm. d) Štatútu žalovaného, účinného od 26.01.2011, bol rektor žalovaného oprávnenou osobou dať výpoveď zamestnankyni, nakoľko v tomto čase bola kompetencia dekana vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahov zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte obmedzená v zmysle podmienok, ktoré určil Štatút žalovaného. Vo vzťahu k otázke riadneho prerokovania výpovede z pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov mal odvolací súd v tomto inom prípade za to, že dňa 26.01.2011 zasadala odborová organizácia zriadená u žalovaného, ktorej predmetom bolo prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných u žalovaného. V prejednáwanej veci dospel odvolací súd k úplne odlišným záverom. Odvolací súd sa však v odôvodnení vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, týkajúcej sa obdobnej, už právoplatne skončenej veci, vedenej na súde prvej inštancie pod 21C/124/2009 a nezaoberal sa obsahom odôvodnenia právoplatných rozhodnutí vydaných v tomto konaní. Bez predchádzajúceho zhodnotenia týchto skutočností sú skutkové a právne závery odvolacieho súdu v predmetnej veci zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl.m 46 ods. 1 Ústavy SR. Za týchto okolností je rozsudok odvolacieho súdu predovšetkým nepresvedčivý, právne nedostatočne vyargumentovaný a nepreskúmateľný.

17. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov, a to podľa predchádzajúcej procesnej právnej úpravy - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), i keď od 1. júla 2016 je účinný zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým sa rekoifikoval doterajší procesný predpis - OSP. Vzhľadom na intertemporálnu úpravu v ustanovení § 470 odsek 2 prvá veta CSP, v zmysle ktorej právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, bolo potrebné odvolanie žalovaného, podané 02.07.2015, posudzovať podľa ustanovení § 212 odsek 1 OSP z hľadiska spôsobilosti odvolacích dôvodov, ktoré uplatnil v odvolaní (§ 205 odsek 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP).

18. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 1 písm. a/ predpokladá, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP. V konkrétnej veci žalobca namieta, že súd prvej inštancie prekročil rozsah svojej rozhodovacej právomoci (§ 221 ods. 1 písm. a/ OSP). Základom právomoci občianskoprávneho súdu je čl. 142 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústava vymedzuje všeobecnú právomoc civilného súdu. Zákon potom podrobnejšie upravuje otázky, o ktorých je občianskoprávny súd oprávnený a povinný rozhodovať.

19. Inou vadou podľa § 205 ods. 1 písm. b/ OSP sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 221 ods. 1 OSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

20. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 1 písm. d/ OSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

21. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 1 písm. f/ OSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

22. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

23. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu

(napr. R 111/1998) považovaná za procesnú vadu, tzv. inú vadu konania (§ 205 ods. 1 písm. b/ OSP).

24. Podľa § 157 ods. 2 OSP účinného do 30.06.2016 v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS/115/03, či sp. zn. III. ÚS/60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS/209/04, sp. zn. IV. ÚS/112/05, sp. zn. I. ÚS/380/08, sp. zn. III. ÚS/172/2010, či sp. zn. II. ÚS/537/2010).

26. Súd je pritom povinný dôkladne zdôvodniť odklon od svojho predchádzajúceho rozhodnutia v obdobnej veci, od ustálenej či publikovanej judikatúry, rozhodnutí vyšších súdov alebo od názorov právnej vedy, najmä ak nimi argumentujú strany. Súd je tiež povinný vyrovnáť sa s argumentmi strán, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci, teda uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd odmietne argument strany, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť alebo aspoň spochybníť. Iba samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, bez bližšieho zdôvodnenia, prečo si to súd myslí, je neprípustným a svojvoľným spôsobom vyrovnania sa s argumentom.

27. Žalobou sa žalobca domáha určenia, že výpoveď žalovaného z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011, ktorá mu bola doručená dňa 08.02.2011, je neplatná a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhrady mzdy. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že určil, že výpoveď žalovaného z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011, je neplatná a návrh v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný už podaním, doručeným súdu dňa 31.10.2013 namietal, že Okresný súd Trenčín v skutkovo rovnakej právnej veci, vednej pod sp.zn. 21C/142/2011, žalobu zamietol, pričom vyslovil záver, že rektor bol v čase dania výpovede oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch. Dňa 19.05.2015 do spisu žalovaný doložil rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.04.2015.

28. Predmetom uvedených rozhodnutí bola žaloba zamestnankyne žalovaného (učiteľ vysokej školy, výskumný pracovník na FM TnUAD) o určenie, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 07.02.2011, ktorú jej dal žalovaný, je neplatná a žalovaný je povinný zaplatiť jej náhradu mzdy. Výpoveď zo dňa 07.02.2011 v danej veci bola žalobkyni daná pre nadbytočnosť s poukazom na to, že rozhodnutím rektora č. 1/2011 došlo k zníženiu stavu zamestnancov, v rámci ktorého bolo zrušené i pracovné miesto, na ktoré bola zaradená žalobkyňa. V uvedenej veci súd prvej inštancie i odvolací súd zhodne dospeli k záveru, že neobstoja námietka žalobkyne, že zavedenie mimoriadnych opatrení zo dňa 15.12.2010 a následné právne úkony v pracovnoprávnej oblasti voči zamestnancom zaradeným na Fakulte mechatroniky uskutočnil rektor univerzity v rozpore s platným štatútom univerzity a bez opory v zákone, či vo vnútornom predpise žalovaného. Rozhodnutie rektora univerzity o organizačnej zmene nie je právnym úkonom, jedná sa len o skutočnosť, ktorá bola hmotnoprávnym predpokladom pre podanie výpovede žalobkyni z dôvodu nadbytočnosti a ktorá nespôsobilá následky v pracovnoprávných vzťahoch účastníkov konania. Ani zavedenie mimoriadnych opatrení, ktoré vyplývalo pre rektora zo Štatútu univerzity účinného od 13.03.2009 (čl. 10 bod 5), nie je právnym úkonom, nakoľko ide o rozhodnutie vydané podľa zákona o vysokých školách a podľa štatútu žalovaného. Dodatok k Štatútu univerzity účinného od 26.01.2011 - bod 15, doplnil článok 29 ods. 1 písm. d) pôvodného Štatútu tak že v prípade zavedenia mimoriadnych opatrení na danú súčasť univerzity podľa čl. 10 bod 5 prechádzajú kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch v plnom rozsahu na rektora. Znamená to, že v čase dania výpovede žalobkyni v zmysle čl. 29 ods. 1 písm. d) Štatútu univerzity účinného od 26.01.2011, bol rektor univerzity oprávnenou osobou dať výpoveď žalobkyni, nakoľko v tomto čase bola kompetencia dekana vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte obmedzená v zmysle podmienok, ktorú určil Štatút univerzity. danom prípade žalovaný pred súdom prvého stupňa produkoval listinné dôkazy na potvrdenie skutočnosti, že výpoveď bola prerokovaná s odborovou organizáciou (čl. 88-95 spisu). Z listinných dôkazov vyplynulo, že 26.01.2011 zasadala odborová organizácia zriadená u žalovaného, ktorej predmetom bolo prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných na univerzite. Výbor uznesením zo dňa 26.01.2011 zobral na vedomie a schválil žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných u žalovaného, keď z prílohy k žiadosti žalovaného o prerokovaní organizačných zmien vyplýva, o ktorých zamestnancov ide, ako aj spôsob skončenia pracovného pomeru (§ 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce). Z uvedeného súdy vyvodili, že bola splnená i podmienka prerokovania výpovede z pracovného pomeru žalobkyne so zástupcami zamestnancov.

29. Žalovaný v priebehu prvostupňového konania taktiež poukázal na závery prvostupňového i odvolacieho súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 21C/124/2009, resp. 17Co/319/2013, ktoré sa týkali oprávnenia všeobecného súdu preskúmať rozhodnutie rektora vysokej školy o zavedení mimoriadnych opatrení, krízového manažmentu v konaní o neplatnosť výpovede z pracovnoprávneho pomeru.

30. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto veci uviedol, že vzhľadom na skutočnosti zistené v konaní nemohol aplikovať v danej veci právne závery uvedené v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21C/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.04.2015, na ktoré poukazoval žalovaný a z ktorých je zrejme oprávnenie rektora univerzity vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte a tiež, že žalovaný ako zamestnávateľ riadne prerokoval výpoveď z pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Argumentáciou žalovaného rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č.k. 21C/124/2009-9 zo dňa 27.03.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/319/2013-247 zo dňa 23.10.2013 sa súd prvej inštancie nezaoberal.

31. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie svojim postupom založil tzv. inú vadu konania, pre ktorú je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal riadne s argumentáciou žalovaného ohľadne existencie rozhodnutia súdu vyššieho stupňa v skutkovo takmer totožnej veci, v ktorom súd vyššieho stupňa dospel k opačnému záveru, ako súd prvej inštancie v prejednávanej veci. Napokon i Najvyšší súd SR v uznesení č.k. 8Cdo/156/2016-625 zo dňa 25. septembra 2017 konštatoval, že je potrebné sa zaoberať dôsledne argumentáciou žalovaného, ktorá môže mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie veci, konkrétne námietkou žalovaného, že ak jedným rozhodnutím žalovaného o organizačnej zmene zo dňa 19.01.2011 došlo k zrušeniu 17 funkčných miest na FM TnUAD a ak všetky tieto výpovede boli spolu prerokované odborovou organizáciou dňa 26.01.2011, tak je vylúčené, aby v jednom prípade právoplatného a vykonateľného

rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu (rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 21C/142/2011-190 zo dňa 21.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/132/2014-243 zo dňa 23.04.2015) platil právny názor, že rektor bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene a výpovede boli riadne prerokované odborovou organizáciou, a v prípade iného zamestnanca, ktorého funkčné miesto bolo zrušené rovnakým spôsobom, v rovnaký deň, z rovnakého dôvodu a rovnako bola jeho výpoveď prerokovaná odborovou organizáciou v ten istý deň, platil iný právny názor. Žalovaný poukazoval v priebehu prvostupňového konania aj na iné rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v obdobných veciach, napríklad na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trenčín, č.k. 21C/124/2009-9 zo dňa 27.03.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/319/2013-247 zo dňa 23.10.2013, s ktorou argumentáciou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal.

32. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vec opätovne právne posúdi, vysporiada sa komplexne s argumentáciou strán v konaní, vrátane námietky žalovaného ohľadne existencie rozhodnutí súdu vyššieho stupňa v skutkovo obdobnej veci, ktorá môže mať zásadný vplyv na rozhodnutie v tejto veci a vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s § 220 CSP. Toto uznesenie prijal Krajský súd Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).